

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10 Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2021, č. j. 4959/2020-160-SPR/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 7. 4. 2021, č. j. 20 A 2/2021 – 33,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2021, č. j. 20 A 2/2021 – 33, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona. Přestupku se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky X, nezajistil, aby při jeho užití byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dosud nezjištěný řidič uvedeného vozidla vjel dne 9. 7. 2019 v 16:32 hodin v Praze 9 do prostoru světelně řízené křižovatky ulic Kbelská s Poděbradskou, ve směru Teplice, v době, kdy byl na semaforu pro směr jeho jízdy signál s červeným světlem „Stůj!“. Za to

byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit správnímu orgánu I. stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1.000 Kč.

[2] Žalovaný výše specifikovaným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce.

II. Rozsudek městského soudu

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) se nejdříve zabýval námitkou nesplnění podmínek pro zahájení řízení proti provozovateli vozidla. Potvrdil závěr žalovaného, že nelze uznat pachatele přestupku vinným pouze na základě podání písemného vysvětlení v případech, kdy se jej nepodařilo vyslechnout. Naopak bylo nutné řízení zastavit a zahájit řízení o přestupku s provozovatelem vozidla.

[4] K námitce nesdělení oprávněné úřední osoby žalovaným před vydáním napadeného rozhodnutí městský soud uzavřel, že daná vada nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí, jelikož bylo zřejmé, že případná námitka podjatosti podaná žalobcem nemohla být úspěšná. Žalobce totiž podjatost dovozoval z rozhodovací činnosti úřední osoby.

[5] Námitku týkající se překážky věci rozhodnuté městský soud zamítl jako nedůvodnou, jelikož by taková úvaha vedla k vyloučení subsidiární odpovědnosti provozovatele vozidla. Nedůvodnou shledal soud také námitku nedostatečného vymezení přestupku, jelikož žalovaný dostal požadavku na konkretizaci popisu skutku.

[6] Na závěr se městský soud ztotožnil se závěrem žalovaného vztahujícím se k námitce nezákonného zjišťování přestupku a neoprávněného pořizování záznamu městskou policií.

III. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s“).

[8] Nezákonnost spatřoval v nesprávném posouzení splnění podmínek pro zahájení řízení proti provozovateli vozidla, neboť označený řidič nijak nerozporoval, že dané vozidlo řídil, a tím pádem nemohlo být pochyb o identitě řidiče vozidla. Žalovaný měl doplnit dokazování například o kvalitnější fotografie prokazující spáchání přestupku, ze kterých by byla zřejmá podoba řidiče. Městský soud tedy měl nesprávně posoudit zákonnost zastavení řízení proti označenému řidiči vozidla.

[9] Dále stěžovatel brojil proti nepoučení o oprávněné úřední osobě, která vydala napadené rozhodnutí. Uvedl, že jeho námitky se nevztahovaly k rozhodovací činnosti úřední osoby, jak usoudil městský soud, ale k výrokům vůči jeho právnímu zástupci v řízení před žalovaným. Nelze dělat rozdíl v tom, zda se úřední osoba vyjádřila k právnímu zástupci stěžovatele soukromě nebo v textu rozhodnutí, vždy se jedná o důvod zakládající podjatost. Argumentoval-li městský soud tím, že ze spisu nelze mít za prokázané, kdo případ rozhodoval, zakládá tato skutečnost podle stěžovatele nezákonnost rozhodnutí, jelikož není možné, aby nevěděl, která úřední osoba danou věc rozhodla.

[10] Stěžovatel namítl také nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. V části zabývající se existencí překážky věci rozhodnuté neuvedl soud dostatečné argumenty na podporu jeho závěru o rozdílnosti skutku a nevypořádal se s žalobě navrhovanou judikaturou. Dále spatřoval nepřezkoumatelnost závěrů soudu ohledně dostatečného vymezení skutku přestupku. Městský soud nedostatečně vyvrátil jeho žalobní tvrzení, že z popisu přestupku není zřejmé, po které ulici jel a v jakém pruhu.

[11] V posledním bodě kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v části zabývající se oprávněním Městské policie hl. m. Prahy (dále jen „městská policie“) k pořízení záznamu přestupku a k nezákonnosti zjištění přestupku. Městský soud pouze odkázal na rozhodnutí žalovaného a nijak se nevypořádal s žalobními body zpochybňujícími závěr napadeného rozhodnutí.

[12] Žalovaný ve vyjádření odkázal na rozsudek městského soudu.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[14] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Následně se tedy Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[15] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o *věci azylu*, resp. o *věci mezinárodní ochrany*, nýbrž o *všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce*. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (shodně již zmínka v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 – 28 nebo ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021 – 23). Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto NSS i nadále vychází z ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] Do kategorie zásadních pochybení městského soudu spadají i vady rozhodnutí, k nimž by musel Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti (tzn. zmatečnost řízení před soudem, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, nebo jiná vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 137/2006 – 67). Právě takového pochybení se soud dopustil i v nyní projednávané věci, neboť rozsudek městského soudu je v části týkající se oprávnění městské policie k pořizování záznamu automatickým technickým systémem (v podrobnostech viz body [22] – [25]) nepřezkoumatelný. Kasační stížnost je proto přijatelná.

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, k níž je případně povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřeli-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 – 51).

[19] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v nedostatku důvodů, jelikož se v něm městský soud nevypořádal s žalobními námitkami a pouze odkazoval na závěry žalovaného. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že bez dalšího nelze považovat za nepřezkoumatelné rozhodnutí městského soudu jen z toho důvodu, že odkazuje na rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, či např. usnesení ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 220/2015 – 35). Je však třeba dát stěžovateli za pravdu, že se městský soud dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou týkající se oprávnění městské policie k pořizování záznamu automatickým technickým prostředkem dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., obecní policii.

[20] Dle § 24b zákona o obecní policii odst. 1 „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.“

[21] Dle odst. 2 téhož ustanovení „[j]sou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“

[22] Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne nutnost prokázat uveřejnění informace o automatických technických systémech podle požadavků zákona o obecní policii k době před spácháním přestupku (viz např. rozsudek ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As

247/2020 – 45 nebo ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39). Městský soud tuto skutečnost nijak nedokazoval, pouze se spokojil s odkazem na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. V něm žalovaný pouze tvrdí, že městská policie tuto skutečnost uveřejňuje na svých webových stránkách www.mppraha.cz. Stěžovatel v žalobě výslovně uvedl, že tuto informaci na odkazované webové stránce nenalezl ke dni spáchání přestupku a ani žalovaný neprovedl důkaz prokazující zákonem požadované zveřejnění.

[23] Nejvyšší správní soud připomíná, že zjišťuje-li soud obsah určité internetové stránky za účelem vyjasnění skutkových otázek, činí tak v rámci dokazování. Vědomost o obsahu určité internetové stránky totiž nemůže být skutečností obecně známou, kterou podle § 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 – 70, ve vztahu k § 24b zákona o obecní policii také rozsudek ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020 – 46). Obsah určité internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být - a obvykle též je - proměnlivý v čase, je proto nutné jej provést v rámci ústního jednání (viz rozsudek č. j. 1 As 247/2020 – 45).

[24] K požadavkům na způsob zveřejnění informace o automatickém technickém systému lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. již zmiňované rozsudky č. j. 1 As 247/2020 – 45, nebo č. j. 9 As 280/2019 – 39.

[25] Městský soud tedy pochybil, pokud neprovedl k této sporné skutečnosti dokazování a spokojil se se závěrem žalovaného, že v projednávané věci byla informace o zřízení stálých automatických technických systémů uveřejněna vhodným způsobem dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.

[26] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda může věcně posoudit zbývající kasační námitky (viz např. usnesení rozšířeného senátu 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že otázka zveřejnění informace o automatickém technickém systému podle požadavků § 24b zákona o obecní policii je zásadní pro posouzení možnosti městské policie tento systém užívat a předávat informace o zjištěných přestupcích, nemůže se Nejvyšší správní soud zabývat věcnými námitkami, jelikož nejsou napevno stanoveny podmínky stíhání přestupku.

V. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek městského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž bude vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Městský soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu